

temps de poesia

a cura de Joan Colomines

La creació personalíssima que és la poesia té dificultats arreu. Fa alguns dies, un estrany francès demanava, còcs en un anunci, el poeta capaç de cantar les berrinades del maig d'enguany: un seguidor d'Éluard, de Malakowky, etc. I ja, en llegir-lo, vaig dir: «Déu déna pa a qui no té dents». I els nostres poetes van al sac, com diria Gaurau de Liset, que també fóra interès. No és cert que hi hagi crisi en la poesia. La poesia va al sac. El que hi ha és crisi d'actitud, hi ha que els enfocges individuals, cal caràctitzar-los i cal que siguin potenciatos. Sàhodo, i com se cal dir, tutes les colleccions actuals de poesia, capaces d'acollir més o menys tarçanament els llibres reposats de joves i de grans, però manca encara aquella collecció que sigui capaç de filtrar un petit opuscle mensual tot llançant sense parar noms i rònns, emplaçant el mercat. Plantant cara. Collecció que sigui portaveu d'un grup dinàmic, d'un grup obert a gent molt jove, i que tingui per sexe el desig de fer acte de presència a tot arreu i com sigui, que faci els possibles per a trencar les estructures minoritàries, que participi en la difusió del seu treball poètic, que s'editi el mateix ja que no l'edició, que actuï com avui col actuar: disposat a tota lluita i a tot risc. Si aquesta és la bandera que els ha d'unir, encara els ha d'agremiar una altra cosa: la defensa de la llibertat d'expressió personal; ha de defensar que la poesia és personalitat, que no és un altre monòcoró i modí. Ha d'ésser un grup disciplinat que proposi l'anarquia de l'ura personalista. Ara que es revelen tantes coses, ara que el sovint es compagina amb la realitat i esdevé projecte d'una realitat, ara que el poeta no defugís físicament res, cal treballar-se, cal treballar, cal perfilar l'activitat poètica, cal reflexionar sobre les poètics possibilitats. Cal fer-ho i a fons. Sense complexos. Com, al no, sense aquesta reflexió acònt hauria estat possible aquest poema que seguix?

CRÓNICA VUITENA DEL "LLIBRE DELS FETS NATURALS"

L'ARRIBADA DE L'HOSTE

Seré un xaví d'Avinyó
o un belltre de Marsella?
O bé un trinxo, un bell fautor
—Dom, Vesconte o Professo—
o un frare que descabdella
míte i sacre, a Mataó?
Putx que avui, al Bellavista,
ja tocats tres quarts de deu,
quan el domell flotista
hulla, descals, a la pista,
sense gec, coll ni xapeu,
amb una escorcell galista,
algú, pèl-llarg, a rampell,
ha cridat: —Demà ve En Ròsta!
I de País al Pla d'Urgell
tot remoreja: —Ve l'Hoste
a la gopa d'un cavall!
I el sapastre, el poc, la trepa
i el físcorn de la Bisbal
amb la solfa al glaç i amb sal,
i el qui tresca, trompa o trepa
surt vestit de general.

J. V. FOIX.

Si algun jove vol treballar, vol lluitar, vol innovar, vol convertir la seva vida en un acte, vol fer acte de presència, que ho sigui. Demanarem permís, i tant!, i farem allò que calgui. — J. C.

GLORIA

Volcan de la marçó
DE 1952 2014 4-000 CARILLON
que 6122a pàgina

EDICIA C.M.2272

Totom portarà de les seves
versions de la obra
belleza vancabera a
Montjuïc i de
PER SANT JOAN

EDICIA C.M.2272g

MARTA

SERA ALIÀ
TU NO SAPS PROU...
EDICIA C.M.2272g